

הַתִּקְוָה

כָּל עוֹד בַּלֵּב פְּנִימָה
נֶפֶשׁ יְהוּדִי הוֹמִיָּה,
וּלְפָאֲתֵי מִזְרַח, קְדִימָה
עַיִן לְצִיּוֹן צוֹפִיָּה,
עוֹד לֹא אָבְדָה תִּקְוָתָנוּ
הַתִּקְוָה בַּת שְׁנוֹת אֶלְפִים
לִהְיוֹת עַם חֲפֹשִׁי בְּאַרְצָנוּ
אֶרֶץ צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם.

Kol od ba'le'vav p'nima,
Nefesh yehudi ho'miyah.
U'lefa-atei mizrach kadimah,
Ayin le'Tziyyon tzofiyah.
Od lo avda tikva-teinu,
Ha'tikvah bat sh'not al-payim
Lih-yot am chofshi b'ar-tzeinu
Eretz Tziyyon v'Yerushalayim.

Hatikvah (The Hope)

As long as the heart within the Jewish soul yearns forward toward the East, an eye looks to Zion, our hope is not yet lost. Our hope is two thousand years old: To be a free people in our land, the land of Zion and Jerusalem.